

Sinds vier jaar haalt het fokvee van Stef Vereertbrugghen de nationale palmaressen. Een succesvolle, jonge fokkerij in opbouw. Als lid van de KI-commissie van het witblauwstamboek houdt de fokker een warm pleidooi voor een zo ruim mogelijk aanbod aan KI-stieren.

Op de provinciale keuring in Leuven ontlokten de fokdieren van Stef Vereertbrugghen (34) reacties van onbegrip vanuit het publiek rond de showring: ondanks de zeer matige keuringsconditie zette de jury meermaals zijn fokvee in de kop van de rubrieken. De jonge fokker met de paardenstaart bleef en blijft er onverstoorde bij: 'Goede juryleden doorzien een mager dier. Zij weten haar potentieel goed in te schatten. Eigenlijk zou het zo altijd moeten. In Wallonië zie je wel meer magere dieren op een keuring. Vergeet niet dat dieren extra voederen voor een keuring geld kost. Bovendien is het nadelig voor de lever van het dier. Enkel nationale keuringen verdienen in mijn ogen wat extra's.'

Alles tussen de oren

Zelf fungeert Stef Vereertbrugghen sinds de eeuwwisseling als officieel jurylid in het ras. 'Op vraag van de collega's uit de streek', verduidelijkt Vereertbrugghen. Nu, een aantal jaren later, is het keuren een activiteit die hij niet meer zou willen

missen. 'Je leert veel nieuwe mensen kennen en bovenal leer je welke paringen niet goed uitvallen.' Als jurylid valt het hem op dat er nog steeds meer vlees aan de dieren bijkomt en er overal meer en meer goede dieren opduiken. 'Het gemiddelde niveau in de populatie gaat er gestaag op vooruit.' Vereertbrugghen nam het ouderlijk bedrijf, gevestigd in het Vlaams-Brabantse Opwijk, over in 1994. De activiteiten van het bedrijf waren op dat ogenblik gericht op akkerbouw (suikerbieten en aardappelen) en het houden van witblauwdubbeldoelkoeien voor de melkproductie. Maar Stef had andere plannen. Hij wilde een ge-

specialiseerde vleesveehouderij opbouwen. Via aankopen van embryo's op gerenommeerde witblauwfokbedrijven werd de productie van dikbillen doorgezet. De witblauwdubbeldoelkoeien maakten gaandeweg plaats voor zwartbonte Holsteindraagsters, waarop de aangekochte embryo's werden ingeplant en waarmee het melkquotum werd volgemolken. De zwartbonte melkkoeien worden als vaars ingekocht via een veehandelaar. Na afkalving van een witblauwembryo worden de mindere producentes verkocht. De betere melkkoeien worden geïnsemineerd met een dikbilkruisingsstier. 'De aankoop van nieuwe melkvaarzen verdient zich terug in de meerwaarde van de kruislingkalveren', redeneert Stef. Op basis van een maïs- en voordroograntsoen bedraagt de gemiddelde jaarproductie van zijn dertig Holsteins volgens de VRV-melkcontrole 10.950 kg melk per koe. 'En dit zonder fokkerij', stelt de vleesveehouder. 'Het bewijs dat de combinatie van veel

Stef Vereertbrugghen: 'Een goede fokkoe heeft altijd één extreem goede eigenschap en geen fouten'

melken en vleesvee fokken perfect kunnen samengaan, niet? We hebben de melkproductie IKM-gecertificeerd, we stoten het melken dus zeker niet af. Daarvoor gaan de vleesprijzen te veel op en af. Met het melken zorg ik voor een vast inkomen.' De uitspraak geeft meteen aan dat de jonge veehouder de zaken financieel goed op orde heeft. 'Als je moet boeren volgens de boekhouding ben je verloren', zegt hij stellig. 'De cijfers komen pas goed twee jaar na de feiten aan de oppervlakte. Wat je overhoudt op het einde van het jaar, dat is het belangrijkste.'

Pleidooi voor ruim KI-aanbod

De basisgedachte in de bedrijfsvoering van de Opwijkenaar is een eerste afkalving op twee jaar. Dieren die geen twee kalveren opleveren op drie jaar ouderdom worden

afgemest. De andere kunnen nog een jaartje door voor een derde kalf, maar worden resoluut gereformeerd op vier jaar. 'De lokale slager vraagt vrouwelijke dieren jonger dan vijf jaar die 500 kg geslacht gewicht opleveren', verduidelijkt hij. Naast gewicht is de kwaliteit van het vlees een belangrijke bekommernis. 'Na drie maanden intensief voederen op basis van een maïs-krachtvoerrantsoen en een vierde maand op basis van krachtvoer-strovoeding bekom je excellente resultaten.'

verdienen een beperkte kans. Wanneer de resultaten mij nadien goed bevallen koop ik meer van hen in.'

Als lid van de KI-commissie van het stamboek betreurt hij evenwel de evolutie binnen het aanbod: 'Iedereen heeft de mond vol van hoogtemaat. Een stier met plus tien voor hoogtemaat is tegenwoordig een kaskraker voor de KI-organisaties. Maar extreem bespierde stieren van de eerste categorie vind je nog nauwelijks.'

Eén extreme eigenschap

De koe Non, een embryocombinatie van Guliver du Coin met Elsa du Chenia van het fokbedrijf van Terbeck, ligt in Opwijk aan de basis van vijftien procent van het vee. 'Vooral haar breedte is indrukwekkend', zegt Vereertbrugghen over zijn favoriete koe, die mager zo'n 900 kg weegt. 'Non heeft tot nu toe zeventig procent vaarskalveren geleverd. Het is een koe die vlees uit de genen fokt. Zij behoeft geen extreme vleesstier als Brutal. Met Fausto bijvoorbeeld doet ze het prima.'

De vleesveefokkerij is nog volop in opbouw. Naast het veelvuldig toepassen van embryotransplantatie – veertig procent van de kalveren wordt via ET geboren – koopt de veehouder ook koeien uit de subtop aan; in volle eigendom of in mede-eigendom, zoals Jacqueline du Pont de Messe en Vermeille du Molinia. Met Jacqueline haalde Stef 1a in Libramont 2000 en met Vermeille zette hij een 1a in Brussel en Libramont neer. De combinatie Jacqueline met Radar leverde de stier Vampier op, die dit jaar 1a behaalde te Libramont. Uit Jacqueline stamt eveneens Campanule de Fozz (v. Radar) af, de Nederlandse kampioenskoe in 2004. 'Kampioenskoeien kopen is mij veel te duur', geeft Stef Vereertbrugghen aan. 'Bovendien zijn deze topkoeien op zowat alle onderdelen goed. Maar een goede fokkoe heeft altijd één extreem goede eigenschap en geen fouten.'

Guy Nantier

Jong en onverstoord

Stef Vereertbrugghen: 'Extreem bespierde KI-stieren vind je nog nauwelijks'

Stef Vereertbrugghen erkent dat een eerste afkalving op twee jaar en nadien één kalf per jaar per koe behalen een zware opgave is bij dikbillen. 'De vruchtbaarheid is inderdaad minder', bevestigt de fokker, die tot voor kort altijd via de KI werkte. Vorig jaar heeft hij daarom geëxperimenteerd met dekstieren. Eén dekstier voor de koeien, een andere voor de vaarzen. 'Maar dat is hier althans niet voor herhaling vatbaar', concludeert Stef. 'Weinig dieren raakten drachtig. De aankoop kostte bovendien handenvol geld en als ze hun werk niet goed doen ben je beter af met KI.' De meestgebruikte KI-stieren zijn gevestigde namen, zoals Danseur, Notez Le, Ubidet, Emigre en Ecrin, maar ook jonge stieren als Fulgurant de Monplaisir (v. Jacobin d'Once). 'Van jonge stieren koop ik maximaal vijf rietjes sperma aan', verduidelijkt Vereertbrugghen. 'Jonge stieren

Virginie (v. Fausto), 1b in Libramont 2004 en moeder Non (Guliver x Elsa), ingeschreven met 89 punten